

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΑ' ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1878 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ. ΑΡΙΘ. 121.

Συνδρ. ἔτησις Ἀθηνῶν Δρ 1.—
 » » Ἐπαρχιῶν » 1.20
 » » Ἐξωτερικοῦ » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 Ἐν ὁδῷ Ἐρμού ἀριθ. 79.

Μόνον εἰς τοὺς τακτικοὺς αὐτῆς ἀνταποκριτὰς ἐκδίδεται ἡ Ἐφημερίδα τῶν «Παιδῶν» ἕως προπληρωμῆς.

18

78

Και εἰς ἔτη πολλά Παπῶσ μου!

Παρομοίως ἀγάπη μου!

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.
(Συνέχεια 13) προηγούμενον φύλλον)

Ἐν τῷ μεταξύ δὲ πάντων τούτων, μεταβολαίαν σπουδαία ἐλάβον χώραν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, εἰς τὸ μικρὸν χωρίον τῆς Ἑλβετίας. Ἐνθ' δ' ὁ Ἐμμανουὴλ εἰς τὴν Σεβίλλην ἀνετρίφετο εἰς τὰ σχολεῖα καὶ γυμνάσια τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀδελφή του, Ἰσαβέλλα, ἐλάμβανεν ὅπως διάφορον ἐκπαίδευσιν. Πρὸ τοῦ καιροῦ ἐκείνου, τὸ μέγα κῆμα τῆς ἀναμορφώσεως εἶχεν ἐπεκταθῆ ἐφ' ὅλην τὴν Ἑλβετίαν, ὑπερρικῶν καὶ καταστρέφον πάντα τὰ ἐμπόδια, ἅτινα ἡ ἀμάθεια, ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ μεσαλοδοξία ἀντέτατον κατ' αὐτοῦ. Ὁ Ἰωσήφ δὲ Σύντρας καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἠκροάζοντο, μετὰ συγκινήσεως, τῶν ἀπλῶν καὶ παρηγορητικῶν ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου ἐκήρυττε, καὶ εὐρισκον αὐτὰς ὅπως διάφορους τῶν διδασκαλιῶν καὶ δογμάτων, ἅτινα οἱ ἱερεῖς τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας ἐδίδασκον. Ἐπὶ τέλους δ' ἀπέβρισαν ἐντελῶς τὸν ζυγὸν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐστέναζον ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἀποσύραντες ἀμέσως καὶ τὴν Ἰσαβέλλαν ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀνετρίφετο, καὶ θέσαντες αὐτὴν ὑπὸ τὴν κηδαιμονίαν κυρίας τινος διαμαρτυρομένης, ἣτις ἐδέχετο νέας ὡς οἰκοτρόφους καὶ ἐξεπαίδευεν αὐτὰς. Ἐπιστολαὶ πλήρεις θερμότητος εἰδοποιήσαν τὸν υἱὸν των, Ἐμμανουὴλ, περὶ τῶν μεταβολῶν τούτων· Ἄλλ' ὁ νέος, ὅστις τότε ἐπῆγαινε νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τοῦ ἐμπόρου, ἐθλίβη εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν, διότι, ὅπως εἶχεν ἀνατραφῆ, ἦτο τυφλὸς ὀπαδὸς τοῦ Παπισμοῦ, καὶ κεκηρυγμένος ἐχθρὸς τῆς νέας αἰρέσεως, ὅπως ὠνομάζετο τότε ὁ Διαμαρτυρισμὸς.

Ἡ νέα αὕτη αἵρεσις εἰς τὴν Σεβίλλην οὐδὲ κἀν ἀνεφίετο, εἰμὴ διὰ ψευδισμῶν, οἱ δὲ ὀλίγοι τολμηροὶ συνήγοροι τοῦ Εὐαγγελίου, οἵτινες εὐρίσκοντο ἐκεῖ, ἦσαν ἐνταφιασμένοι, οὕτως εἶπεν, ἐντὸς τῶν σκοτεινῶν καὶ κρυφίων εἰρηκτῶν τοῦ φρουρίου Τριάνα, ὅπου ὁ Μέγας Ἱερεῖς-εταστής, Φερνάνδος Βαλδές, εἶχε τὴν ἔδραν του.

Ὁ Ἰωσήφ δὲ Σύντρας ὅμως ἦτον εἰς γῆν, τὴν ὁποίαν ἡ ἀμάθεια καὶ ὁ διωγμὸς εἶχον ἐγκαταλείψει, καὶ ὅπου ὁ λόγος τῆς ἀληθείας ἐλάμβανε θερμὴν ὑποδοχὴν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶχον ἀνοιχθῆ καὶ εἶδε τὰς πλάνας τῆς ἐκκλησίας ἐκεῖ ἡς, ἣτις ἐκάλεε τὸ κακὸν καλὸν, καὶ ἀντὶ φωτὸς εἶδιδε σκότος, αἱ δὲ ἑυθερμοὶ παρακλήσεις τοῦ Ἐμμανουὴλ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐλυθώσιν αὐτὸν ὀπίσω εἰς τὸν κόλπον τῆς. Ἐκτοτε, ἡ ἀλληλογραφία μεταξὺ τέκνου καὶ γονέων κατέστη σπανία, διότι ὁ πνευματικὸς ὁδηγὸς αὐτοῦ δὲν τὸν ἐπέτρεπε νὰ ἔχη σχέσιν μὲ ἐκείνους, οἵτινες εἶχον ἀπομακρυν-

θῆ ἀπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὁ δὲ Ἐμμανουὴλ ὀπίσκει τυφλὸς καὶ μετὰ σεβασμοῦ τὰς διαταγὰς τοῦ ἱερέως του.

Τὰ πράγματα διετέλουν τοιοῦτοτρόπως ὑπὲρ τὰ τρία ἔτη, ὅτε ὁ Ἐμμανουὴλ ἐλάβεν εἰδήσεις, αἰτινες τὸν ἐβόθισαν εἰς τὴν θλίψιν, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐν ἀρχῇ τῆς παρουσίας διηγήσεως μας τὸν εὐρομεν. Πυρετὸς σφοδρὸς καὶ θανατηφόρος εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χωρίον τῆς Ἑλβετίας, ὅπου οἱ γονεῖς του κατοκοῦν, ἐντὸς δὲ μιᾶς ἐβδομάδος ἀμφότεροι, πατὴρ καὶ μήτηρ, ἔπisan θύματα εἰς τὴν ἐπιβροχὴν του. Ἡ Ἰσαβέλλα ἔμεινεν ἤδη ὄρφανὴ καὶ εἰς ζῆνιν χώραν, ἀνευ ἄλλου προστάτου ἢ συντρόφου, ἐκτὸς τῆς καλῆς καὶ ἀγαθῆς αὐτῆς τροφῆς, ἣτις διέτριβεν εἰς τὴν οἰκογένειαν των ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἐλευθεῶς των εἰς τὴν Ἑλβετίαν. Ὅλη ἐπομένως ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ἀγάπη αὐτῆς προσηλώθησαν εἰς τὸν ἀδελφόν της, τοῦτο δὲ ἦτο ἡ μόνη ἀνακούφισις καὶ παρηγορία εἰς τὴν τεθλιμμένην καρδίαν τοῦ Ἐμμανουὴλ. Ἐπιθύμει νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν Σεβίλλην, ὅπως τὴν εἰσαγάγῃ εἰς ὅλην τὴν λαμπρότητα τῶν ἀνωτάτων κύκλων, καὶ οὕτως εὐχαριστῶν τὴν ἀδελφὴν του, νὰ γείνη ἔτι μᾶλλον περιβλεπτός. Ἐτι πλέον ἐπόθει νὰ ἐπαναγάγῃ αὐτὴν εἰς τὸν κόλπον τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἐτρέφετο μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι διὰ τυφρότητος καὶ ἀγάπης ἔθελε καταπεισῆ αὐτὴν νὰ ἀφήσῃ τὰς αἰρετικὰς αὐτῆς δοξασίας. Ἐγνώριζε μὲν ὅτι διέτρεχε μέγαν κίνδυνον, ἐὰν ἐξυκούθη νὰ κρατῆ τὸς δοξασίας ἐκείνας, καὶ ἤρνετο νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὰς διατάξεις τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας, ἰσχυρίζετο ὅμως εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐπιβροχὴν, πρὸς ἀποτροπῆν, πρὸς καιρὸν τοῦλάχιστον, τοῦ κινδύνου. Ὁ δὲ πνευματικὸς αὐτοῦ, Πάτερ Φερνάνδος, ἦτο τῆς αὐτῆς γνώμης, ὥστε ὁ Ἐμμανουὴλ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὴν ἀδελφὴν του οἰκαδε. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου του ἐραντάζετο αὐτὴν ὁποῖαν τὴν εἶχεν ἀφήσει, ἀλλ' ἔμεινε λίαν ἐκθαμβος, ἔτε, φθάσας εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ, εὐρεν ἀντὶ τῆς μικρᾶς καὶ ἡσύχου ἐκείνης κόρης, ὠραίαν, ὕψηλὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ νεάνίδα, πλήρη ζωῆς καὶ θελητήρων.

ΓΕΩΛΟΓΙΑ

(Ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Μετὰ τὸν γρανίτην, ἔρχεται ἄλλη σειρά πετρωμάτων, τὰ Γράιτς· εἶνε δὲ καὶ ταῦτα, ὡς ὁ γρανίτης, σύνθετα ἐκ κορνάρτζ, φέλοπαρ, μίλας καὶ ἄλλων, ἡ δὲ ὑφὴ των τόσον χρυσταλλικὴ, ὥστε ἐνίοτε δὲν δύνανται νὰ διακριθῶσιν ἀπὸ τοῦ γρανίτου. Ἐκ τῶν πετρωμάτων τούτων συνίσταται μέγα μέρος

τῶν ὄρειων μερῶν τῆς Σκωτίας καὶ ἄλλων χωρῶν.

Μετὰ τὸ Γινεΐ, ἔρχεται ἕτερον στρώμα, ὅπερ ἔνεκα τῆς ὕψους τοῦ ὀνομάσθη *Μίκα* ἢ *σχιστή*, διότι εὐκόλως σχίζεται εἰς λεπτὰ φύλλα· συνίσταται δὲ καὶ αὕτη ἐκ *μίκας* καὶ *κονάρτζ*, καὶ χρησιμεύει ἀντὶ κεραμιδιῶν πρὸς κάλυψιν τῶν ὄρειων τῶν οἰκιῶν, καὶ πρὸς κατασκευὴν πλακῶν καὶ πινακῶν, ἅτινα εἶναι εἰς μεγάλην χρῆσιν εἰς τὰ σχολεῖα.

Ἐντὸς τῶν πετρωμάτων τούτων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν βᾶσιν τῶν ὕδατογενῶν λεγομένων στρωμάτων, δὲν εὐρέθησαν μέχρι τοῦδε λειψανα ζῶων ἀπολιθωμένων, ὅθεν καὶ ὀνομάσθησαν *ἀζωϊκά*.

Μετ' αὐτὰ ἔρχεται τὸ καλούμενον *Παλαιοζωϊκὸν* στρώμα, περιλαμβάνον τὸ *Καμβριανόν*, *Σιλοβριανόν*, *Δεβοριανόν*, *Ἀρθρακόφορον* καὶ *Περμιανόν*.

Ταῦτα ὀνομάσθησαν Παλαιοζωϊκά, διότι περιέχουσι τὰ ἀπολιθώματα τῶν παλαιότατων ζῶων, ἅτινα ἐφάνθησαν ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐσχηματίσθησαν δὲ, ὡς φαίνεται, ἐξ ἀποπλυμάτων προϋπαρχόντων πετρωμάτων, τὰ ὁποῖα κατακάθισαν εἰς τὸν βυθὸν τῶν θαλάσσων, καὶ ἐσκληρύνθησαν ὑπὸ τῆς πίεσεως καὶ τῆς θερμότητος· περιέχουσι δὲ ἰκανὴν ποσότητα μαρμάρου, εἴτε ἀσβεστολίθου, οὐχὶ ὅμως τοσοῦτον κρυσταλλικοῦ ὅσον ὁ εὐρισκόμενος ἐντὸς τῶν ὀποκειμένων ἀζωϊκῶν στρωμάτων.

Ἐκ τῶν πετρωμάτων τούτων συνίστανται οἱ βράχοι καὶ τὰ ὄρη πολλῶν μερῶν τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Βορείου Ἀμερικῆς, τὰ Πυρρονάια καὶ πολλὰ τῶν ὄρων τῆς Ἑλλάδος, τὰ Ὀρᾶλια, τὰ Ἡμκλάιζ, τὰ ὄρη τῆς Σελήνης καὶ αἱ Ἀνδεῖς καὶ ἀποτελοῦσιν, ὡς προείπομεν, μετὰ βῆσιν ἀπὸ τῶν ἀζωϊκῶν εἰς τὰ παλαιοζωϊκά· εἶναι δὲ περιεργον, ἐκινῶμεν ἐκ τῶν ἀπολιθωμάτων τῶν ἀπαντωμένων εἰς τὰ στρώματα ταῦτα, ὅτι οἱ πρῶτοι ἐνζῶοι κάτοικοι τοῦ πλανήτου μας δὲν ἦσαν φυτὰ, ἀλλὰ ζῶα, ἀνήκοντα εἰς τὸ γένος τῶν πολυπόδων· ὁμοιάζουσι δὲ πρὸς φυτὰ καὶ δι' ἐνός μὲν βραχίονος προεκκλῶνται εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, ἐνῶ δι' ἄλλων συλλαμβάνουσι τὴν λείαν των καὶ τὴν εἰσάγουσιν εἰς εἶδος τι σάκκου ἰσωτερικοῦ, ὅπου γινεύεται.

Τοιαῦτα ζῶα ὑπάρχουσι ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ὠκεανοῦ, ζῶα δ' ἐκ μικροσκοπικῶν ἀκαθαρσιῶν, αἵτινες διεκφεύγουσιν ἄλλα σαρκόβόρα ἐνδρα εἶδη ζῶων, καὶ οὕτως ἐκτελοῦσι τὸ αὐτὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον οἱ σκώληκες τῆς ξηρᾶς, αἵτινες καταβροχθίζουσι πᾶσαν σσηπιῦσαν ζωϊκὴν ἢ φυτικὴν οὐσίαν. (ἀκολουθεῖ)

ΓΟΥΛΛΙΕΛΜΟΣ Ο ΣΙΩΠΗΛΟΣ

Γουλλιέλμος ὁ ἐκ Νάσσω, Πρίγγιψ τοῦ Ὀράνζ, ἐγεννήθη τὸ 1587 καὶ ἀνετράφη εἰς τὰς Βρυξέλλας, εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Καθολικῆς βασιλείσεως Μαρίας τῆς ἐξ Οὐγγαρίας.

Προσελήφθη δ' εἰς τὴν αὐλὴν Καρόλου τοῦ Βου, βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, καὶ κατ' αὐτὸ ἔτι τὸ δεκατὸν-πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του κατέστη οἰκείος τοῦ μονάρχου ἐκείνου. Εἰς τὴν συμπεριφορὰν αὐτοῦ ἐδείκνυε τοσαύτην διάκρισιν καὶ γνώσιν, ὥστε οὐδὲν πολιτικὸν ζήτημα ἀπεκρύπτετο ἀπ' αὐτὸν, πρὶν δὲ φθάσῃ τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, διορίσθη ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἰσπανικοῦ στρατοῦ, τοῦ εἰς τὰ ὄνορα τῆς Γαλλίας εὐρισκομένου· πολλὰκις δὲ ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Καρόλου καὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, Φιλίππου τοῦ Βου, πρὸς διεκπεραιώσιν διπλωματικῶν ὑποθέσεων καὶ ἀπαξ, ὅτε ἦτον εἰς τὴν Γαλλίαν, Ἐρρίκος ὁ Βος ἐξεμυστηρέθη εἰς αὐτὸν σχέδιον τι, τὸ ὁποῖον μετὰ τοῦ Φιλίππου εἶχε σχεδιάσει πρὸς ἐντελῆ καταστροφὴν τῶν Διαμαρτυρομένων. Ἡ ψυχρότης καὶ τὸ ἀτάραχον, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Γουλλιέλμος ἐκράτησε τὴν φρίκην καὶ ἀποστροφὴν του κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ σχεδίου τούτου, τῷ ἀπέδωκαν τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ «Σιωπηλοῦ», καίτοι φυσικὰ ἦτο λίαν εὐθύμου χαρακτήρος καὶ οὐδόλως ἀπεστρέφετο τὴν συναναστροφὴν καὶ συνομιλίαν τῶν ἄλλων. Ἄν καὶ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον δὲν ἐνδιεφέρετο πολὺ εἰς τὰ τῆς θρησκείας, ἦτον ὅμως πολὺ ἀγαθώτερος καὶ εὐγενέστερος, ἢ ὥστε νὰ συναινέσῃ εἰς τοιοῦτον στυγερὸν ἐγκλήμα· ὅταν δὲ ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ διοικητοῦ τῶν «Κάτω Χωρῶν», δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ τῆς ὁποίας εἶχε λάβει διαταγὰς τοῦ νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς κατὰ τῶν διαμαρτυρομένων κοινικοὺς νόμους, χωρὶς δὲ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ εἰς αὐτὸν ἐμπιστευθὲν μυστήριον, ἔλαβε μέτρα ἰσχυρὰ πρὸς κιοφύλαξιν τῶν Διαμαρτυρομένων αὐτοῦ ὑπηκόων. Ἐπὶ τέλους δὲ ἠνώθη φανερὰ μετ' αὐτῶν καὶ κατέστη εὐσεβὴς καὶ δραστήριος ἀνὴρ. Ὅταν δὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας κατεπάτησε τὰ συνταγματικὰ δικαιώματα τῶν Κάτω Χωρῶν, οἱ δὲ κάτοικοι ἠναγκάσθησαν νὰ προσφύγωσιν εἰς τὰ ὄπλα, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τὸν γενναῖον Γουλλιέλμον, ἐκίνησαν κατὰ τῆς Ἰσπανίας μακρὸν καὶ αἱματηρὸν πόλεμον, ὅστις ἐπὶ τέλους ἐξησφάλισε τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν.

Ἄν καὶ κατὰ τὸν καιρὸν δ' ἐκείνον αἱ ἀρχαὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας δὲν ἐννοοῦντο καλῶς οὐδὲ ὑπ' αὐτῶν τῶν Διαμαρτυρομένων, ὁ Γουλλιέλμος ἐκήρυξεν ἐντελῆ ἰσότητά μεταξὺ ὄλων

των Ιθροκευμάτων, των εύρισκομένων εις την Δημοκρατίαν, της οποίας ἦτον ιδρυτής.

Πολλάκις παρεβλήθη ὁ ἀνὴρ οὗτος μετὰ τοῦ Ουασιγκτόνος, καὶ τῷ ὄντι ὁμοιοῦσεν αὐτοῦ εἰς πολλά εἶναι ὁμοίος μετὰ τὸν τοῦ ιδρυτοῦ της μεγάλης ἐκείνης Ἀμερικανικῆς δημοκρατίας, διό-

τι καὶ ὁ Γουλλιέλμος ἐσθίριζε πάσας αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας εἰς τὸν Θεόν, τεῦτο δὲ τὸν καθίστα ἀτάραχον καὶ σταθερὸν εἰς τὴν ὥραν τῶν μεγίστων κινδύνων καὶ στενοχωριῶν.

Ὡς στρατηγὸς ἦτον ἀπαραμίλλος, ἐνῶ διὰ τὴν διπλωματικὴν αὐτοῦ ἐμπειρίαν ἐθαυμάζετο ὁ

Γουλιέλμος ὁ σιωνιτὸς

τι καλῶς ἐκεῖνος ἐπολέμησε οὐχὶ πρὸς ἰδίαν ἐυ-
τυχῶς δόξαν καὶ ὠφελίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ καλὸν της
πατρίδος του, οὐδὲ ἐδέχθη τὴν ὑπὸ εὐγνώμο-
νοι λαοῦ προσφεριστὴν εἰς αὐτὸν θέσιν τοῦ διὰ
βίου Προέδρου της Δημοκρατίας. Καθὼς ὁ Ουα-

δίου τοῦ κόσμου. Ὁ ἀγαθὸς ὁμοῦ καὶ περὶ φημι-
οὗτος ἀνὴρ, ὅστις εἶχε διέλθει διὰ τόσων ἀγῶ-
νων καὶ δοκιμασιῶν, δὲν ἐμελλε νὰ ἀπολαύσῃ ἐν
εἰρήνῃ τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ὁποίαν δικαίως εἶχε
κερδήσει, διότι ὁ Φίλιππος διὰ τῶν χρημάτων

και των υποσχέσεων κατώρθωσε διά χειρός δολοφόνου να καταστρέψη έχθρον, τον οποίον δεν ήδυνήθη να νικήση διά των όπλων εν τοις πεδίοις της μάχης.

εκκλησίας και εν γένει του κόσμου. Ήτο δε άνηρ έξόχων φυσικών και επίκτητων άρετών, ώρατος και γλυκός την ύψιν, γενναίος δε και άτρόμητος την καρδίαν, καρτερικός εις τους πόνους και τας κακουχίας, επιχειρηματίας δε και τολμαρός εις τους

Ο Σαμουήλ χρίων τον Δαβιδ βασιλέα.

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΔΑΒΙΔ.

Ο Δαβιδ είναι εις των έξοχωτάτων και περισπουδάστων χαρακτήρων εις την ιστορίαν της

κινδύνους, και καλός και φρόνιμος βασιλεύς.

Κατά τον νούν ήτο έξοχος, με φαντασίαν υπερβαίνουσαν κατά τὸ ύψος, και την ποικιλίαν και αβτοῦς τοὺς έξοχωτάτους νόας της ανθρωπότητος.

Ὁ ποιητὴς ἰσταται ὑπὲρ πάντων, τῶν τε ἀρχαίων καὶ νεωτέρων, κατὰ τὸ ὕψος τῶν ἰδεῶν καὶ τὴν ποιικιλίαν καὶ ζωηρότητα τῶν εἰκόνων καὶ ἐκφράσεων. Ὁ θέλων νὰ βεβαιωθῇ περὶ τοῦτου ἄς ἀναγνώσῃ τὸ ψαλμῶν καὶ ἰδίως τὸν 104 ψαλμὸν.

Κατὰ τὰ αἰσθήματα καὶ τὴν καρδίαν ἦτο τυρφερός ὡς γυνή, συμπαθητικὸς καὶ φιλόφρων πρὸς τοὺς φίλους, γενναῖος δὲ καὶ συγχωρητικὸς πρὸς τοὺς ἐχθρούς.

Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις, ἐμπιστοσύνη, σεβασμὸς καὶ ὑπακοή του δὲν ἦσαν κατώτερα τῶν ἄλλων ἀρετῶν του· ἔθεν καὶ ὠνομάσθη «ἄνθρωπος κατὰ τὴν καρδίαν τοῦ Θεοῦ.»

Ἦτο ἀκριβὴς παρατηρητὴς τῆς φύσεως, τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ τῶν ἄλλων φυσικῶν ἀντικειμένων καὶ δυνάμεων, καὶ διὰ τοῦτο ἠ πολήσεις του γέμει ὠραίων εἰκόνων, ἀναφορῶν καὶ παραδειγματικῶν ληρθέντων ἐξ αὐτῶν.

Ὁ Δαβὶδ ἦτο οὐ μόνον καλὸς ποιητὴς, ἀλλὰ καὶ καλὸς μουσικὸς, διὰ τοῦτο καὶ ὀνομάζεται «β γλυκὺς μελωδὸς τοῦ Ἰσραὴλ,» καὶ ἐμελοποίησε πάντα τὰ ποιήματά του.

Μόλα ταῦτα ὅμως τὰ ἐξοχα προτερήματά του, ὁ Δαβὶδ ἦτο ἄνθρωπος μὲ μεγάλας ἀδυναμίας, καὶ διὰ τοῦτο ἐνόησε ὑπέπιπεν εἰς μεγάλα ἐγκλήματα καὶ ἀμαρτίας, διὰ τὰς ὁποίας ἐκλάυσεν ἔπειτα καὶ ἐθρήνησε καὶ πολλὰ ὑπέστη εἰς τὸν βίον του δεινά. Ἀναγνώσατε τὸν 51 ψαλμὸν, καὶ θὰ ἴδητε πῶς ἐθρήνησε διὰ τὸ διπλοῦν κατὰ τοῦ Οὐραίου ἀμάρτημά του.

Ὁ Δαβὶδ ἦτο ὁ νεώτατος τῶν ἐπτὰ υἱῶν τοῦ Ἠσσαί, Βηθλεεμίτου τινὸς γεωκτῆμονος, καὶ ἐν τῇ παιδικῇ του ἡλικίᾳ ἔβασκε τὸ ποιῆμιον τοῦ πατρὸς του.

Ἦτο κατὰ τοῦ γίγιντος Γολιάθ ὅμως θρῆνικός, τοῦ τὸν εἰσήγαγε νεώτατον εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ὅπου μετ' οὐ πολὺ κατέστη περιφανερός, καὶ ἐγένετο γαμβρός τοῦ βασιλέως Σαούλ.

Τὸ κατ' αὐτοῦ ἄκως διεγερθὲν μίσος τοῦ Σαούλ τὸν ἠνάγκασε νὰ μετακινήσῃ εἰς τὴν γῆν τῶν Φιλιστῶν, ὅπου ἔμεινε μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Σαούλ.

Ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ ταῦτα κατέκησεν ἐν Χεβρών, ὅπου ἀνηγορεύθη βασιλεὺς δύο φυλῶν, τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν, καὶ ἐβασίλευσεν ἐκεῖ 4 ἔτη. Μετὰ δὲ ταῦτα μετέβη εἰς Ἱερουσαλὴμ, ὅπου ἐστέφθη βασιλεὺς ἐπὶ ὅλου τοῦ Ἰσραὴλ.

Ἐπὶ τῆς τεσσαρακονταετοῦς βασιλείας του ὁ Ἰσραὴλ κατεστάθη ἔθνος μέγα καὶ ἰσχυρὸν, διότι εἶχε περὶ τὰ δύο ἑκατομμύρια πολεμιστῶν.

Ὁ Δαβὶδ ἀπέθανε γέρον καὶ πλήρης ἡμερῶν, ἀφήσας διάδοχον αὐτοῦ τὸν υἱὸν του Σολομῶντα, ὅστις ἐγένετο περίφημος διὰ τὴν σοφίαν του.

Ἡ ΚΑΣΤΑΝΕΑ ΤΗΣ ΑἴΤΝΗΣ.

Ἐν τῶν περιφημοτάτων καὶ μεγίστων δένδρων εἰς τὸν κόσμον εἶναι καὶ ἡ μεγάλη Καστανέα τῆς Αἴτνης, ἥτις καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐγγωρίων «Καστανιὰ ἑὼν ἑκατὸν ἑπτακῶν» διὰ τὸ ἀκλόουθον συμβεβηκὸς, τὸ ὅποιον κατὰ παράδοσιν διηγούνται.

Ἰωάννα ἡ βασίλισσα τῆς Ἀραγωνίας, ταξιδεύουσα ποτε ἐκ τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν Νεάπολιν, ἀπέβη εἰς τὴν νῆσον Σικελίαν μὲ σκοπὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ὄρος Αἴτνην. Ἐπειδὴ δὲ ἐπῆλθε σφοδρὰ ἀνεμοζάλη μετὰ βροχῆς, ἡ βασίλισσα Ἰωάννα μετὰ τῶν ἑκατὸν ἑπτακῶν, οἱ ὅποιοι τὴν συνώδευον, ἐξήτησε καταφύγιον ὑποκάτω τῆς Καστανίης· ἐκείνης, καὶ ἐκροφυλάχθησαν ἅπαντες ἀπὸ τῆς βροχῆς.

Ἡ Καστανιὰ αἴτη φαίνεται, ὅτι ἀποτελεῖται ἐκ πέντε μεγάλων καὶ τριῶν μικροτέρων δένδρων, ἅπαντα ὅμως εἶναι ἠνωμένα εἰς ἓνα κορμὸν, ἠνωθεν τοῦ ὁποίου διακλαδοῦνται τὰ ὀκτὼ ταῦτα μέρη τῆς, τὸ μεγαλειότερον τῶν ὁποίων ἔχει 38 ποδῶν περιφέρειαν, ὅλα δὲ ὁμοῦ ἠνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς 163 ποδὶ φέροι δ' εἰσέτι ἄφθονα φύλλα καὶ πολλὸν καρπὸν. Ἄν καὶ τοῦ κορμοῦ ἡ καρδία εἶναι κατιστραμμένη, δρόμος δημόσιος διέρχεται δι' αὐτοῦ ἀρκετὰ εὐρύχωρος, ὥστε δύο ἄμαξαι δύνανται νὰ ἐλάσωσι κατὰ μέτωπον! Εἰς τὴν μέσην κοιλότητα ὑπάρχει καλύβη κατασκευασθεῖσα πρὸς χεῖσιν τῶν συναγόντων καὶ διατηροῦντων τὰ κάστανα. Βεβαίως τὸ δένδρον τοῦτο πρέπει νὰ ἔχη ἡλικίαν χιλιετηρίδων τινῶν.

ΤΡΙΧΕΣ ΚΑΙ ΟΝΥΧΕΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ.

Συμβαίνει εἰσὶ τοτε νὰ ἀυξάνωσιν αἱ τρίχες καὶ οἱ ὄνυχες τῶν νεκρῶν καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος. «Τὸ ἡμερολόγιον τῶν σοφῶν» ἀναφέρει περὶ γυναικὸς τινος, τῆς ὁποίας αἱ τρίχες εὐρέθησαν τεσσαράκοντα τρεῖς χρόνους μετὰ τὴν ταφήν τοῦ σώματος τῶσιν ἠυξημέναι, ὥστε ἐξέρχοντο ἀπὸ τὰς χαραμάδας τῆς νεκροθήκης· ἄμα ὅμως ἐγγίχθησαν ἐτριφθησαν ἐν ἀκαρεῖ εἰς κόνιν.

Κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, ὅποτε ἡ ἀμάθεια καὶ δεσπιδαιμονία ἐβασίλευον κατ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, τὰ τοιαῦτα φαινόμενα ἔκαμον τοὺς νεκρούς νὰ θεωρῶνται ὑπὸ τῶν ζώντων μάγοι. Ἐξεθάπτων-

το δὲ τὰ σώματά των καὶ ἀφοῦ ἐλαίοντο, ἡ στά-
κτη διασκορπίζετο εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους!

Ο ΛΑΟΚΩΝ

Τὸ ἀξιοθαύμαστον καὶ περισπούδαστον τοῦτο
σύμπλεγμα παριστᾷ τὸν Λαοκόντα καταπαρά-
τόμενον μετὰ τῶν υἱῶν του ὑπὸ δύο τρομερῶν ὄφρ-
ων. Ὁ Λαοκὼν ἦτο ἱερεὺς τοῦ Ποσειδῶνος ἐν
Τροίᾳ. Ὅτε οἱ Ἕλληνες μὴ δυνάμενοι νὰ κυριεύ-
σωσιν αὐτὴν ἐμηχανεύθησαν, τῇ συμβουλῇ τῆς Ἀ-

θηνᾶς, νὰ κατα-
σκευάσωσι τὸν πε-
ρίφημον Δούρειον
Ἴππον, ἐντὸς τοῦ
ὁποίου εἰσέβησαν
οἱ ἀνδρείοτατοι
καὶ τολμηρότατοι
τῶν Ἑλλήνων, μό-
νος δὲ Λαοκὼν ἐ-
τόλμησε νὰ εἶπῃ,
ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ
δεχθῶσι τὸν Ἴπ-
πον, καὶ πρὸς ἀ-
πόδειξιν ὅτι ἦτο
δῶλον ἐκ μέρους
τῶν Ἑλλήνων, ἐ-
κτύπησε διὰ τοῦ
δόρατος τὴν πλευρὰ
αὐτοῦ ἐκ δεξιῶν πα-
ραθέντος ἤχου ἀ-
πεδείχθη ὅτι τῷ
ὄντι ὁ Ἴππος ἦτο
κενός, ἐντὸς δὲ πε-
ριέκλειε ἅτι τι.

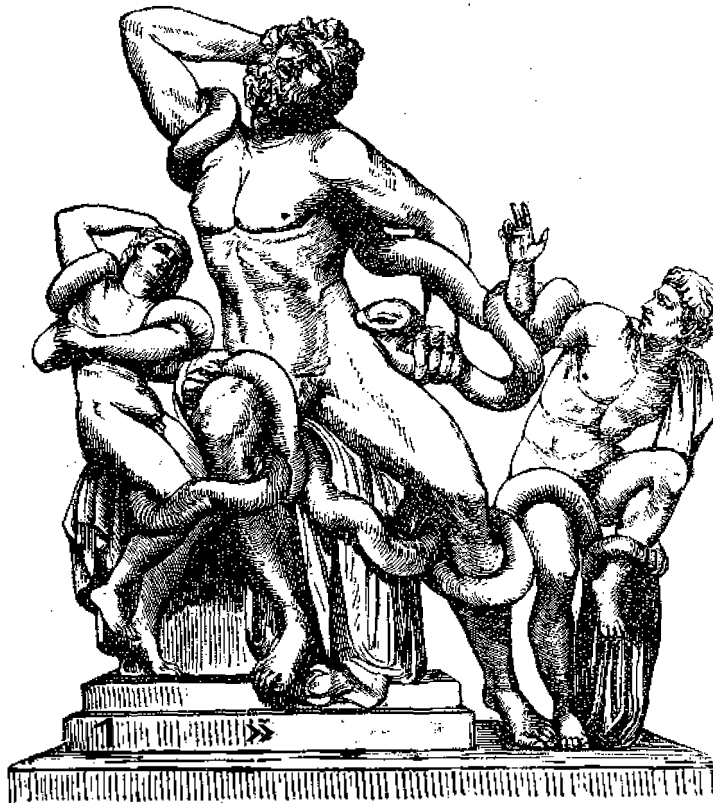
Ἡ Ἀθηνᾶ ὀργισθεῖ-
σα κατὰ τοῦ Λα-
οκῶντος ἐπεμφεν
ἐκ τῆς Τενέδου ὑ-
περμεγέθεις ὄφεις,

ἐνῶ οὗτος ἐθυσίαζεν εἰς τὴν παρχλίαν καὶ κατε-
σπάρραζεν αὐτὸν τε καὶ τοὺς δύο υἱούς του.
Οἱ Τρῶες ἐξέλαβον τὴν τεμαριὰν ταύτην ὡς ποι-
νὴν, διότι ὁ Λαοκὼν ἐτόλμησε νὰ κτυπήσῃ τὸν
Ἴππον, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ εἰσαγάγωσιν αὐτὸν εἰς
τὴν πόλιν, ἀφοῦ κατέστρεψαν μέρος τοῦ τείχους.
Τὴν νύκτα ὅμως οἱ Ἕρωες ἐξῆλθον καὶ ἔλαβαν εἰς
τοῦς Ἕλληνας τὸ σημεῖον νὰ ἐπιστρέψωσι· γινώ-
μενοι δὲ κύριοι τῆς πόλεως, τὴν μὲν κατέστρεψαν,
τὸ δὲ πλεῖστον τῶν κατοίκων ἠχμαλώτισαν καὶ ἔ-
φεραν μεθ' ἑαυτῶν.

Τὸ σύμπλεγμα τοῦτο εἶναι ἔργον τριῶν διαση-
μῶν ἀγαματοποιῶν Ῥοδίων, τοῦ Ἀγνεάνδρου,
Πολυδώρου καὶ Ἀθηνοδώρου, εὑρέθη δὲ ἐν Ῥώμῃ
ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ῥαφαήλου τῷ 1506 καὶ ἀ-
γορασθὲν ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰουλίου τοῦ Β' ἐτέθη ἐν
τῷ Βατικανῷ Μουσείῳ. Ἦδη εὑρίσκεται ἐν Παρι-
σίοις. Τὸ σύμπλεγμα τοῦ Λαοκόντος εἶναι τραγι-
κωτάτη παράστασις τῆς ἀδικίας, ἣν ὑφίσταται
ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτω ἡ ἀρετὴ. Καὶ ὅμως ὑπὲρ αὐ-
τῆς πρέπει νὰ θυσιάζωμεν τὰ πάντα

Η ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΗ ΤΡΑΦΗ.

Εἰς ἱστορίαν τι-
να, ὅτε οἱ Παπι-
κοὶ ἐδίωκον τοὺς
ἐν Βοσνίᾳ διαμαρ-
τυρομένους, διατα-
γή τις ἐξεδόθη δι-
ατάττουσα τὴν κα-
ταστροφὴν παντὸς
ἀντιτύπου τῆς ἁ-
γίας Γραφῆς. Ἡ-
μέραν τινα, οἱ ἱε-
ρεῖς ἤλθον νὰ ἐξε-
τάσωσι τὴν οἰκί-
αν εὐσεβοῦς τινος
γυναίκος· ἔτυχε
δὲ τὴν ἡμέραν ἐ-
κείνην ἡ γυνὴ αὐ-
τῆ νὰ φουρνίζῃ
ἀκούσασα δὲ τὰ
βήματα τῶν πλη-
σιαζόντων ἱερέων,
ἔλαβε τὴν πολυτι-
μὸν τῆς Γραφῆν, ἐ-
τόλμησεν αὐτὴν προ-
σεκτικῶς, καὶ ἔθε-
σεν ἐντὸς τινος με-
γάλου ἄρτου καὶ

Ὁ Λαοκῶν.

τὸν ἔριψε πάραυτα εἰς τὸν φούρνον. Οἱ ἱερεῖς
εἰσελθόντες, ἠρεύνησαν πᾶσαν γωνίαν τῆς οἰκίας,
οὐδεμίαν ὅμως Ἀγίαν Γραφὴν ἠδυνήθησαν νὰ εὑ-
ρωσι. Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των, ὅταν ὁ κίνδυ-
νος πλέον εἶχε παρέλθει, ὁ ἄρτος ἐξεβλήθη τοῦ
φούρνου καὶ ἠνοίχθη, ἡ δ' Ἀγία Γραφή εὑρέθη ἐ-
τελῶς ἀβλαβής! Ἡ Γραφή αὕτη εἶναι ἤδη εἰς
τὰς χεῖρας ἀπογόνου τινὸς τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης
γυναίκος, ἣτις κειτοικεῖ εἰς μ' ἂν τῶν δυτικωτά-
των Πελοποννησίων τῆς Ἀμερικῆς.

— Μὴ τὸ πρῶτον φέλλον ἢ μικρὰ ἑφημερίαι τῶν Παιδῶν εἰσέρχεται, θεία εὐδοκίᾳ εἰς τὸ δέκατον πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς χαριτεῖται δὲ καὶ πάλιν τοῦ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς μικροῦς ἀπὸ τῆς φίλους εὐχομένη εἰς πάντας ἐπιτυχῆς καὶ παντὸς πόνου καὶ θλίψεως ἀπυλαχμένον τὸ νέον ἔτος.

ΑΣΙΟΣΗΜΕΙΩΤΟΙ ΑΔΗΘΕΙΑΙ.

— Οὐχὶ ἔ,τι τρώγει τις, ἀλλ' ἔ,τι χωνεύει κάμνει αὐτὸν ἰσχυρόν.

— Οὐχὶ ἔ,τι κερδίζει τις, ἀλλ' ἔ,τι φυλάττει κάμνει αὐτὸν πλούσιον.

— Οὐχὶ ἔ,τι ἀναγιώσκει τις, ἀλλ' ἔ,τι ἐνθυμῆται κάμνει αὐτὸν πεπαιδευμένον.

— Οὐχὶ ἔ,τι τις πιστεύει, ἀλλ' ἔ,τι πράττει κάμνει αὐτὸν καλόν.

— Οὐχὶ ἔ,τι ἀεὶ φαίνεται, ἔ,τι εἶναι, ἀλλ' ἔ,τι πραγματικῶς εἶναι, κάμνει αὐτὸν ἀμύδιον καὶ ἰκανὸν διὰ τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸν προορισμὸν τῆς ζωῆς.

— Ὅταν πολλοὶ σὲ ἐπαινῶσι, ἔρωτα σεαυτὸν, τί κακὸν ἐπραξας; ἔταν δὲ σὲ κακολογῶσι, τί καλόν.

— Ἡ προξίτις κατασκευάζεται ἐκ 15 μερῶν νίτρου, 10 θείου καὶ 45 ἀνθρακος.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΑΥΤΗΣ

Παρακαλῶ σε γλυκεῖα μουσα
 Ἐλθε καὶ πάλιν λιγυφρονούσα
 Τοῦ νέου ἔτους φάλα τὰ κάλλιαι,
 Ὅπερ τὴν σήμερον ἀναβάλλαι.
 Δώδεκα μῆνας ἀνοπομόνος,
 Δώδεκα μῆνας πάντες συμφώνως,
 Δώδεκα μῆνας, ὦ νέον ἔτος,
 Σὲ περιμένομεν καὶ ἐφίτες.
 Ἄλλ' ἐπὶ τέλους μᾶς ἤλθες πάλιν
 Ναί, ἤλθες φέρων χαρὰν μεγάλην.
 Ὅσοι σὲ βλέπουσι καὶ σὲ γνωρίζουσι
 Πόσον ἀσμένως σὲ χαριτεῖσουσι!
 Μετὰ παιγνίων χαρῶν τυμπάνων
 Παιγνιοπαῶν τε ἄλλων ὀργάνων!
 Ἄλλ' ἐνφ' δέχεται τὰς θωπείας
 Τουσούτων φίλων μετ' ἀπαθείας,
 Ὡ νέον ἔτος μὴ λησμονήσης,
 Παρακαλῶ σε μὴ ἀμελήσης
 Εἰς πάντας θεοὺς φίλους καὶ φίλας
 Θέλω ἐκπράσει εὐχὰς ποικίλας
 Ἐντελῶς τώρα νὰ ἐκπληρώσης
 Καὶ φίλον ἕνα ὑποχρέωσης.
 Ὅταν νῦν χαῖρε, ὦ ἔτος νέον
 Χαροποιῶ τῶν διαγομῶν.
 Χαῖρε σοὶ λέγω καὶ πάλιν χαῖρε
 Καὶ τὰ συνήθη σου δῶρα φέρε.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Πτηνὸν δὲν εἶμαι, ἀλλ' ὀσδὶ ζωὸν.
 Εἶμ' ἄλλο πλάσμα οὐχὶ ἀθῶον.
 Διότι εἶμαι ἔκου ἐνοχύω
 Ὁ τρόμος πάντων, δὲν θὰ τὸ κρύψω.

Ὁδῶνα ἔδραφα τῶν ἀνθρώπων,
 Ἀλλὰ φθορὰ μὲ τοῦ τῶν κίπων
 Ἰνὸς καλοῦν με καὶ μὲ φονεύουν,
 Σὶ ἄλλοι μὲ τρώγουν καὶ μὲ χωνεύουν.
 Τερπὶ τὸν τόνον, ἀν μεταθίσης
 Ἄ' εἰς τὴν ἀρχὴν μου, εἰν τὴν θέσης,
 Ἄκραν καὶ μύτην θέλω σημαίνει
 Διγμῆν προσέτι θέλω ἐμφαίνει;
 Ἄν τὰ δὲ πρῶτα μου ἀφαιρέσης,
 Ἄν θὰ διατάξης νὰ μὲ καλίσης
 Ἐν τῶν μελῶν σου τῶν ἀναγκαίων,
 Καρατομήσας καὶ τοῦτο πλείον,
 Ἄν βλέπεις μέλος, ἀλλὰ ἀνδρείαν,
 Ἰσχυρὸν τε βώμην καὶ καρτερίαν.
 Ἔτι δὲν μ' ἤρρες, διατάξεις εἶτι;
 Γλώσσαν, ἀν εἶχον, εἰς πολλὰ ἔτη
 Θὰ σὲ ἀκόμημην ἐγὼ νῦν πρῶτος
 Τὸ νέον τοῦτο εὐδαιμον ἔτος.

A. A.

Λόγος τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματος

Ο ΠΟΥΣ

(πόλις ἀρχαία Λοκίδος).

ΓΡΙΦΟΣ

Εἶμαι λέξις δυσσλλαβος, ἀποτελοῦμαι δὲ ἐκ πέντε γραμμάτων. Διὰ τοῦ πρώτου ἀρχεται ὁ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος· τὸ δεύτερον καὶ τέταρτον ἀποτελοῦσι τὰ ἄκρα τοῦ ἀλφάβητου, τὸ τρίτον ἔχουσι πάντες εἰ ἡγεμόνες, τὸ δὲ πέμπτον ἔσο συστατικὸν οὐσιαστικῶν τῆς Παντοκράτορος Ῥώμης. Ὅλα δὲ ἐμοῦ ἀποτελοῦν τὸν ἀριθμὸν 1002.

ΠΕΡΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Πόσους νεκροὺς ἀνέστησεν ὁ Κύριος σοῦς Χριστός, ἐνφ' ἧτο ἐπὶ τῆς γῆς;
2. Τίς ἄλλος ἅγιος ἄνθρωπος ἀνέστησε νεκροὺς πλην τοῦ Χριστοῦ;
3. Ποῖα εἶναι ἡ ἐπισημότερα ἀνάστασις;

— Ἐπιθυμοῦντες νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν πολλὰκις ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν τῶν τε μικρῶν ἡμῶν συνδρομητῶν καὶ ἄλλων, ἐδημοσιώσαμεν εἰς ἰδιαίτερον φυλλάδιον τὸ ὠραῖον καὶ διδακτικὸν διήγημα «τῆς Κυρᾶ Καλῆς», ὑπερδημοσιεύθη ὡς ἐπιφυλλίς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῶν Παιδῶν μὲ εἰκονογραφίας.

Τὸ φυλλάδιον τοῦτο θὰ ἦναι καλὸν πρωτοχρονιάτικον δῶρον εἰς τὰ παιδιὰ, καὶ ὡς τοιοῦτον τὸ συνιστῶμεν εἰς πάντας

— Ἐπίσης κατὰ τὰ τέλη Δεκεμβρίου θὰ ἦναι δημοσιευμένον καὶ ἕτερον ὠραῖον διήγημα διὰ παιδιὰ. «Ὁ Κρηστος καὶ τὸ παλαιὸν του ἕργον», εἰς τὴν Ἐφ. τῶν Παιδῶν, καλὸν καὶ τοῦτο δῶρον κατὰ τὴν πρωτοχρονίαν.

— Ὅστις ἤθελε κάμει 100 συνδρομητὰς θὰ λαμβάνῃ τὸ λεξικὸν τοῦ Σκαυλάτου ἢ ἄλλο τι βιβλίον ἴσης ἀξίας δωρεάν.

— Πᾶσι ἀγαπητοῖσι ἀφορῶσα τὴν ἐρ. τῶν Παιδῶν καὶ τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς πρέπει νὰ στέλλεται εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παιδῶν ἐν ὁδῷ Ἐρμού, ἀριθ. 79